



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3298/2023
29.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Весне Станковић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиља АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., које заступа пуномоћник Лазар Ђендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије из Београда, којег заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1591/23 од 21.04.2023. године у делу одлуке о трошковима поступка, у седници већа одржаној дана 29.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1591/23 од 21.04.2023. године у делу одлуке о трошковима поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1591/23 од 21.04.2023. године у делу одлуке о трошковима поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1817/2021 од 26.01.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиља од 09.11.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. до децембра 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ, почев од означених датума па до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године, закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ББ и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате

за стандардни учинак и време проведено на раду за за период од марта 2018. до децембра 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставовима шестим и седмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године, закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом осмим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ВВ и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за за период од марта 2018. до децембра 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставовима деветим и десетим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ВВ којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године, закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом једанаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ГГ и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за за период од марта 2018. до децембра 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ, почев од означених датума па до исплате. Ставовима дванаестим и тринаестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ГГ којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године, закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом четрнаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ДД и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за за период од марта 2018. до децембра 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ, почев од означених датума па до исплате. Ставовима петнаестим и шеснаестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ДД којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом седамнаестим изреке, одбијен је предлог туженог да се у својству умешача на страни туженог позове Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање. Ставом осамнаестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом деветнаестим изреке, тужиље су ослобођене плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1591/23 од 21.04.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиља и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1817/2021 од 26.01.2023. године у ставу трећем, четвртном, шестом, седмом, деветом, десетом, дванаестом, тринаестом, петнаестом, шеснаестом и

осамнаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле су благовремено изјавиле ревизију, у делу одлуке о трошковима поступка, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

У конкретном случају о трошковима поступка одлучено је уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужила, као изузетно дозвољеној, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија није дозвољена ни као редовна ревизија.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, а према ставу 6. исте одредбе у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

У конкретном случају, ревизијом тужила побија се одлука о трошковима парничног поступка. Трошкови поступка представљају акцесорно потраживање, па се према члану 28. ЗПП не узимају у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије у ситуацији када не чине главни захтев. У том смислу, ни ревизија против одлуке о трошковима поступка не може се изјавити на основу члана 404. ЗПП, али ни по члану 403. став 2. тачка 2) ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Јелена Ивановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић